

Arrest

nr. 205 259 van 13 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 maart 2018.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2017 tot weigering van verblijf

van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 december 2017.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft een beslissing van 24 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht. Ze meent ook dat er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel onder meer de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur zonder enige verdere precisering bij de uiteenzetting van haar middel zodat ze nalaat uiteen te zetten welke ander specifiek beginsel van behoorlijk bestuur, naast de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zij nog geschonden acht. Omdat het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, moet ambtshalve vastgesteld worden dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name met name de artikelen 40ter en 40bis van de vreemdelingenwet evenals artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat betrokkene reeds een eerdere aanvraag gezinshereniging indiende op 9 november 2016 dewelke is geweigerd op 4 mei 2014 omdat betrokkene onvoldoende had aangetoond reeds ten laste te zijn in het land van herkomst. De gemachtigde geeft aan dat, gezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, hij dus nog steeds dient aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Belgische referentiepersoon en dat om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De gemachtigde stelt dat ter staving van het ten laste zijn de volgende documenten werden voorgelegd: attest kadaster Turkije van 26/05/2017 waaruit zou moeten blijken dat op naam van betrokkene geen eigendom is terug te vinden, bewijzen van geldovermakingen via Western Union van 29/06/2009, 28/05/2009 en 09/04/2009 van 100 euro van de referentiepersoon aan betrokkene, rekeninguittreksels met een doorlopende opdracht van 250 euro aan betrokkene voor maart, april en mei 2017 en een attest inschrijving in het bevolkingsregister van 26/05/2017 uitgaande van de Turkse autoriteiten waaruit zou moeten blijken dat betrokkene samenwoonde met zijn ouders en broer. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de aanvragen gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De gemachtigde stelt dat betrokkene immers noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Er wordt in dit verband vooreerst aangegeven dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in Turkije. De gemachtigde stelt dat er enkel een attest uit het kadaster wordt voorgelegd van 26/05/2017 waarbij is gesteld dat er geen registratie is van onroerend goed op naam van betrokkene. De gemachtigde besluit hierbij dat gezien betrokkene reeds

sedert 26/02/2016 in België is toegekomen, er dus geen registratie van eigendom kan worden gevonden op 26/05/2017 en geeft ten slotte aan dat een bewijs van onvermogen betreffende het inkomen niet is voorgelegd. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat daarnaast de bewijzen van geldstortingen via western Union niet worden aanvaard waarbij de gemachtigde stelt dat het feit dat kleine bedragen door de referentiepersoon werden overgemaakt aan betrokkene in Turkije in 2009 niet bewijst dat betrokkene daadwerkelijk afhankelijk was van deze financiële ondersteuning. De gemachtigde oordeelt dat bij gelegenheid eens een klein bedrag ontvangen immers nog iets geheel anders is dan in die mate onvermogen zijn dat men afhankelijk is van financiële steun van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt dan aangegeven dat er verder geen bewijzen van geldstortingen zijn voorgelegd van vóór zijn vertrek naar België en dat ook de doorlopende opdracht van 250 euro niet kan worden aanvaard als een bewijs van ten laste gezien betrokkene toen reeds in België verbleef. De gemachtigde concludeert dat bijgevolg niet is aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst en dat alle andere voorgelegde documenten geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

De verzoekende partij betoogt dat het attest uit het kadaster wel degelijk bewijst dat zij geen eigendommen heeft. Ze stelt verder dat het logisch is dat dit document in 2017 werd opgesteld gezien de documenten die worden neergelegd in zulke procedure slechts zes maanden oud mogen zijn. De verzoekende partij geeft ook aan dat zij in Turkije samenwoonde met haar ouders en broer en zelf geen inkomen had. Ze betoogt dat de geldoverschrijvingen die de referentiepersoon heeft uitgevoerd dus weldegelijk voldoende waren om te voorzien in haar financiële ondersteuning en dat er geen rekening werd gehouden met de economische draagkracht in Turkije, het leven is daar volgens de verzoekende partij 'goedkoper' dan in België. De verzoekende partij benadrukt ten slotte dat de referentiepersoon alle kosten draagt, dat dit voornamelijk via handgift gebeurt en zij daarnaast instaat voor alle materiele zaken zoals kleding en voeding.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wordt er in de eerste plaats op gewezen dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad moet zich beperken tot een wettigheidstoezicht. De Raad is hierbij enkel bevoegd om na te gaan of het bestuur bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

Met betrekking tot het betoog aangaande de vaststelling van de gemachtigde dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, wijst de Raad op het volgende.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog dat het attest uit het kadaster wel degelijk bewijst dat zij geen eigendommen heeft en dat het logisch is dat dit document in 2017 werd opgesteld gezien de documenten die worden neergelegd in zulke procedure slechts zes maanden oud mogen zijn, volledig aan voorbij dat de gemachtigde er daarnaast ook op heeft gewezen dat een bewijs van onvermogen betreffende haar inkomen niet is voorgelegd. Door louter te beweren dat zij zelf geen inkomen had, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde. Het gegeven dat zij samenwoonde met haar ouders en broer toont overigens in geen geval aan dat zij zelf geen inkomen had. Bovendien blijkt noch uit de vreemdelingenwet noch uit het vreemdelingenbesluit dat alle documenten die worden neergelegd inzake een procedure overeenkomstig de artikelen 40ter en 40bis van de vreemdelingenwet, en meer bepaald de documenten die zouden aantonen dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon en effectief onvermogen is, slechts zes maanden oud mogen zijn. In tegendeel, de verzoekende partij moet net aantonen reeds in het land van herkomst ten laste en onvermogen te zijn geweest, waarbij zij zelf in casu onder meer ook geldovermakingen uit 2009 heeft voorgelegd, zodat zij thans niet dienstig kan voorhouden dat zij slechts documenten zou mogen voorleggen die slechts zes maanden oud zijn. Met haar betoog toont de verzoekende partij dus niet aan dat de gemachtigde op een kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldig zou hebben geoordeeld dat zij vooreerst niet heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in Turkije. Dit deel van de motivering volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen, zodat de eventuele gegrondheid van de kritiek ten aanzien van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Hoe dan ook wordt inzake het betoog van de verzoekende partij over de geldstortingen op het volgende gewezen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er met haar betoog dat de geldoverschrijvingen die de referentiepersoon heeft uitgevoerd wel degelijk voldoende waren om te voorzien in haar financiële ondersteuning en dat er geen rekening werd gehouden met de economische draagkracht in Turkije, aan voorbij gaat dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt gemotiveerd aangaande de omvang van de bedragen maar eveneens de frequentie. De gemachtigde geeft immers aan dat "bij gelegenheid eens" een klein bedrag ontvangen immers nog iets geheel anders is dan in die mate onvermogen zijn dat men afhankelijk is van financiële steun van de referentiepersoon. De verzoekende

partij gaat er ook aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verder geen bewijzen van geldstorting zijn voorgelegd van vóór zijn vertrek naar België en dat ook de doorlopende opdracht van 250 euro niet kan worden aanvaard als een bewijs van ten laste gezien betrokkene toen reeds in België verbleef, wat de verzoekende partij in geen geval weerlegt. Waar de verzoekende partij benadrukt dat de referentiepersoon alle kosten draagt, dat dit voornamelijk via handgift gebeurt en zij daarnaast instaat voor alle materiele zaken zoals kleding en voeding, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in geen geval deze beweringen, die zij voor het eerst aanhaalt in het kader van voorliggend beroep, staft met enig begin van bewijs. Zodoende kan zij geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verder geen bewijzen van geldstorting zijn voorgelegd van vóór haar vertrek naar België en dat ook de doorlopende opdracht van 250 euro niet kan worden aanvaard als een bewijs van ten laste. Zij toont in geen geval aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft geconcludeerd dat er niet is aangetoond is dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst.

Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de redelijkheidsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 19 maart 2018 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 22 mei 2018, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 8 maart 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *"De advocaat van verzoekende partij verwijst naar de vraag om gehoord te worden. Ze stelt dat bij de appreciatie inzake het ten laste zijn onterecht geen rekening wordt gehouden met het overhandigen van materiële zaken en dat men met minder kan rondkomen in Turkije. De advocaat van verzoekende partij stelt dat deze appreciatie niet werd gedaan door de verwerende partij en meent dat de Raad in casu dient te sanctioneren. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking."*

2.4 In de mate dat de verzoekende partij vooreerst verwijst naar haar vraag tot horen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat, gelet op het gestelde in punt 2.2, met schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening kan gehouden worden. Bovendien stelt de Raad vast dat in het verzoek tot horen van 19 maart 2018 hoe dan ook niet de redenen werden uiteengezet waarom de verzoekende partij wenste gehoord te worden.

Waar de verzoekende partij stelt dat bij de appreciatie inzake het ten laste zijn onterecht geen rekening wordt gehouden met het overhandigen van materiële zaken en dat men met minder kan rondkomen in Turkije en benadrukt dat deze appreciatie niet werd gedaan door de verwerende partij en meent dat de Raad *in casu* dient te sanctioneren, stelt de Raad vast dat op voormeld betoog van de verzoekende partij middels de beschikking van 8 maart 2018 reeds werd geantwoord. Door argumenten uit het verzoekschrift te herhalen, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat al in de voormelde beschikking werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in bovenvermelde beschikking van 8 maart 2018 opgenomen grond moet vastgesteld worden dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU